

Полісся

ЛІТЕРАТУРНО-
МИСТЕЦЬКА
СТОРІНКА

У ДВАДЦЯТЬ СІМ САМ ВИХОВУЄ ДІТОК І ПИШЕ ВІРШІ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Народився Сергій у багатодітній сім'ї. Має старших дві сестри та чотири брати. З дитинства захоплюється футболом та рибальською справою. У шлюбі народилося двоє дітей - донечка і синочок. Але доля виявилася непередбачуваною - два роки тому Сергій розлучився і у свої двадцять сім виховує діток сам, віддає їм усю свою батьківську турботу та любов.

Основні теми віршів - переживання особистого життя поета-початківця. Ліричні твори присвячені поняттям гармонії, життєвої мудрості, осмисленню взаємин між людьми, кохання, любові до батьків, дітей, родини. Є декілька патріотичних віршів. Усі поезії сповнені глибоким змістом, життєвою правдою.

Леся ГРИНЧУК

ПАМ'ЯТЬ

Сьогодні свічку ніжно запалю
І пом'яну всіх жертв голодоморів,
В майбутньому я дітям розкажу,
Як помирали за зернину в полі.
Закон про колоски прийнявши,
На вірну смерть ви прирекли народ,
Усіх людей ви голодом вбивали.
Горить за це у пеклі без скорбот!
Мале дитятко просить крихту хліба,
А мамі вже нема чого подати...
В затьмаренні життя лишає сина,
Не може більше його катувати...
За що? Чим заслужили таку долю?
Безколірної крові скільки протекло?
Лиш після смерті здобували волю,
Не думаючи, за хліб чи молоко...
Ви на Європу ешелони відправляли,
А в них колосся золотих полів,
А українці, бідні, з голоду вмирали,
Не пам'ятаючи,

як виглядає хліб.

У всіх прошу я: свічку запаліть,
Не дайте цим подіям канути в літах,
Всіх жертв голодоморів пом'яніть.
Нехай посмертний легким буде шлях!

МИ УКРАЇНЦІ

Без винятку, усі ми українці,
Немає кращих й гірших серед нас.
Та не поведьмося, неначе вівиці,
Лише про це прошу я Вас!
Ви продаєте голос за копійку,
І на майдан ідете за «баблю».
Та знайте, що не пройде й віку,
Спитають внуки, як колись було...
Вони питають: «А що ви зробили,
Щоб в тяжкий час країні допомогти?»
Мені цікаво, що б ви відповіли?
Що за сто гривень зрадником були?
Та не цурайтесь українця, брата,
Як б біда у світі не була,
І пам'ятайте, що велика втрата
Убить в собі частиночку добра!
Коли тебе удома не чекають,
Чи захотів би жити ти тоді?
За що людей тих інші проклинають?
Опам'ятайтесь! Це ж наші брати!!!
Хіба вина їх є у тому,
Що доля їх закинула туди?
Вони ж свої, і хочуть всі додому
І не несуть в країну нам чуми!
Багато ще питань мене тривожить...
Та не сьогодні їх задам тобі...
Хай плине час, колись пізніше, може,
Знайду я відповіді всі...

НЕ ТА ДОРОГА!

Пішла, пішла, полинула далеко,
Малих дітей покинула своїх,
Але у вирії не забарився вже лелека,
Мале життя дарує знов тобі!
А донечка маленька із татком
Ніяк усе не може зрозуміти,
Чому матусин голос так далеко,
Чому до донечки не може долетіти?
Ні шепоту, ні крику, ні дзвіночка,
Ні поцілунку, ані рідної усмішки!
Мале дівча стулило сильно очки,
Нехай татусь цілує мокрі щічки!
Синочок, ангелятко яснооке,
Матінку свою ледь-ледь згадає,
Тоді робив лиш перші кроки,
Синочка тато ніжно обіймає.
За ручки взявшись, сонечка маленькі,
Нікуди! татка свого не пускають,
В маленьких грудях два малих серденька,
Що мама не повернеться, не знають!
Вони не хочуть з мамою розлуки,
І тато хай зітре із щічок їх слюзу!
І стишить в грудях цей шалений стукіт,
Що навія на серденьку грозу!
Мамо, матусю, ти не переймайся,
Нам не розкрити всі твої секрети!
Не розтопити твого з льодом серця,
Не зрозуміти падіння і злеті!
Ти не знаєш, що так болить нам,
Бо на своїх крутих дорогах
Ти не знаєш ціни молитвам,
Що матусі просять за діток у Бога!
За весною прийде літо, завітає осінь,
Тебе підкорить сивая журба!
Своїх дітей обняти ти захочеш,
Почуш: «Мамо! Де ж так довго ти була?»
Маленькими шукали маму кошеняті,
Курча несла до курочки мерщій,
І бігли, щоб бабуся в теплій хаті
Пригорнула ніжно до грудей своїх!
Чи збагнеш тепер, чи ні,
Страшна пересторога!
І судити тебе не мені,
У кожного своя дорога!

ЗАБЛУКАЛА

А доня каже: «Мама заблукала!»
Синочок поглядом шукає скрізь її.
Як пояснити, щоб малеча знала,
Що мама більш не з'явиться в житті?
Як можна викинути із життя
Дітей, що народила ти сама?
Без них щасливим є твоє буття?
Сказала б, мабуть, якби поруч десь була!
Та ти далеко... П'яна та щаслива,
Принаймні, так задумала собі!
Згадай, як дітки «мама» говорили,
Можливо, щось прокинеться в душі...
Знайди той шлях, до діток що веде!
Приїдь до нас та просто обійми!
Вони ж твої і люблять лиш тебе!
Чи будеш лиш приходити у сни?
Не можу я сказати в оченята,
Що мами більше в них нема.
Не хочу в них надію убивати,
Нехай для них ти будеш, мов свята!

Щастя завжди біля мене –
Це прекрасні діти,
І я впевнений, єдине,
Що не зможу розлюбити!
Бо ж вони найкращі в світі,
Немов кошенята,
Буду в серці їх носити,
Своїх ангелочок!
Завжди день як починаю,
Їх до себе пригорну.
Хай же янголята знають,
Як я сильно їх люблю!
Коли ніжно «тато» кажуть,
Душа аж співає.
Хай усі на світі знають:
Краще них немає!
Хоч і роблять трошки шкоду,
На те ж вони діти!
Сподіваюся, що зможу
Їх щасливими зростити!
Все тепло я подарую

Тим, хто даний із небес.

Я гадаю, що почую:
«Татку, любимо тебе!»
Бо ж не можна не цінити
Від Всевишнього цей дар,
Бо ж не можна не любити
Очонат саяливих чар!

Сергій ТИМОЩУК

Якби я умів малювати, то, мабуть, щодня і щонаочі
Я, акварелі змішуючи, малював би Осені очі...
Мінливі, карі, сірі, блакитні, в серпанку,
Замріяні, сумні, здивовані, ніжні... Й щоранку,
Дивлячись на мольберт, згадував бабине літо...
Смакуючи каву, думкам посміхаючись... Квіти
Даруючи подумки... Бо ж навколо - одні заборони...
Навіть сни про порожні вагони, перони,
Снігом засипані, самотні постаті у тумані,
І події, ще досі не знані.
Прокинувся... Чесно, не знаю, що і казати...
Хотів би я сни свої намалювати...

Зима... Засніжений перон...
За мить, знов, потяг вирушає...
Між ними стільки заборон!
Але про них лиш Осінь знає...
Весна... Заквітчані сади...
Хмарин, у небі, витинанки...
Між ними формули складні...
Це знає лиш Зима на ганку.
Спекотне літо... Знов гроза...
Гримить... Блискає... Рве... Гуркоче...
Між ними відстань не мала...
Про це Весна вітрам шепоче.
Вже знову Осінь на порі
Фарбує золотом світанки.
Між ними білі прапори...
Мов літом на вікні фіранки...
Зима... Засніжений перон...
За мить, знов, потяг вирушає...
Між ними стільки заборон!
Але про них лиш Осінь знає...

Скінчиться ніч... Попри її зусилля,
В повітрі вже бринить струна ранкова.
І чергове минеться божевілля
Так просто, й зовсім, якість, не казково...
В бездонній величчі небес сріблясті зорі
Летять, наввипередки з часом, без упины.
А, може, то є ми, в одній з історій,
Ще не написаних? Сплинімося на хвилину...
Ми світимось для когось, хтось - для нас...
Черпаємо енергію й даємо...
В безглузді слів й сюрреалізму фраз
Завжди лишаємось при своєму...
Хоч ще не фініш, але вже не старт...
Хоч не початок - до кінця далеко.
Та доки ще лишається азарт -
Скінчиться ніч, й повернуться лелеки...

Олександр КОВЧ

с. Гірники

До чого ж ми дожилися, мамо моя рідна,
Що не можна з хати вийти і робити щось гідне.
Усі люди поховались і сидять тишенько,
А злий вірус скрізь панує, підпозва швиденько.
І весь світ вже заразився, що нас жде, - не знаєм,
І здоров'я, і терпіння в Господа благаєм.

Євгенія ДАНИЛЮК

с. Гірники

Ми зустрінемося через життя,
Коли вщухнуть океани люті,
Коли ми навчимося
цінувати почуття
І один одного нарешті чути.
Можливо це буде через рік,
Коли забудемо усі образи,
А може, навіть пройде цілий вік,
Коли з вугілля
стануть вже алмази.
Тоді ми сядемо вдвох
біля каміна,
Згадаємо про молодість, тепло,
І я запитаю в тебе на колінах,
Чи добре разом
нам колись було?
І ти почнеш палити
все лахміття,
Що зносили ми і час,
Тоді захочу спинити я століття,
Щоб той вогонь ніколи не погас.
І я скажу, що фарбую
вже волосся
Для того, щоб не бути сивою,
Але не скажу, що не вдалося
Без тебе стати мені щасливою.

Тетяна САВЧУК

с. Прохід

Присвячується братові

Земля знову вмилась
ранковими росами,
Й промінчик сонячний нас розбудив,
А жайвір-трудар вже співає
над покосами,
Хоча б на хвилину присів, відпочив.
Ми з братом невміло
махаємо косами,
Хоч про себе в думках –
косарі-мастаки,
Ще ж вчора ми, граючись,
бігали босими,
А сьогодні вже косимо, ми - мужики.
Батькові коси вхопили,
Один перед одним хизуємось ми,
Та ще малувато, видно, в нас сили,
Щось тисне в бок
і болить під грудьми.

Мама здивовано: що, хлопці, косите?
А ну-но коси назад покладіть,
Чого без дозволу? Чого не просите?
Краще уроки ідіть повчіть.
Повиростили ми, вже й посивіли,
І в мамі жіноча змарніла краса,
Косити ми, звісно, навчитись зуміли,
Та в моді тепер уже мотокоса.

Василь КОВЧ

с. Гута

ЛЕБЕДИНЦІ БІЛІ

Над озером стара верба схилилась,
Скупала свої віти у воді,
А поряд в очереті поселилась
Казкова пара білих лебедів.
Від ранку і до вечора на хвилях
У синіх водах човником плвли,
Пірнали, у воді шукали зілля
І так собі у спокої жили.
Одного разу спокою не стало.
Для лебедя настали чорні дні.
Лебідка в сіті вплуталась, попала
І залишилась назавжди на дні.
Від ранку і до вечора щоднини
Лунав веселий передзвін в гаю,
З журбою слухав лебідь спів пташиний
І птицю кликав жалібно своєю.

ЧОМУ ТАК СТАЛОСЬ?

Ще вчора ми так зустрічі чекали,
Кохання зберігали чарівне,
Про інше і не думали, й не знали,
Що все колись між нами промайне.
Я так любив дивитись тобі в очі,
Я поглядом ловив твої уста.
В моєму серці ще вулкан клекоче,
А у твоєму – наче пустота.
Чому так сталося? Серце моє плаче.
Де схибив я? Кохана, підкажи!

Промчала осінь і зима настала.
Пішли морози, вітер, заметіль.
Стара верба голівкою хитала,
Мов розуміла лебединий біль.
Покрилось льодом озеро навколо,
Трицав мороз, а вітер сніг жбурляв.
Ще залишалось незамерзлим коло,
Де білий лебідь по воді кружляв.
Тужив, кружляв і кожну мить, хвилинку,
Сховавши дзьобик під крило своє,
Чекав свою крилату половинку
І тихо кликав: "Де ж ти? Де ж ти є?"
Не дочкався. Крига підступила.
Верба дивилась з острахом з-під віт,
Як білий лебідь враз розправив крила
Й з прощальним криком кинувся під лід.

Нашу любов я випив сам, неначе
Солодкий сік з подавлених ожин.
Мене ти стерла з пам'яті своєї,
А я мовчу, ні докору, ні зла.
Стерплю усе, бо до душі моєї
Болюча чорна смуга пролягла.
Пробач, кохана, що ти не зі мною,
Прости, хоча вже байдуже тобі.
Мене лишила віч на віч з журбою,
Та я тебе кохатим і в журбі.

ЖИТТЯ - РІКА, А МИ - ЧОВНИ

Життя тече, немов стрімка ріка,
Що десь бере початок у долині,
А ми – човни, плвем край беріжжя
В краї далекі, невідомі, сині.
То тихоплинна тягнеться вода,
То мчить, бурлить і хвилю піднімає.
То тут, то там для човника біда,
Коли його об берег розбиває.
І ми плвем, трицять наших борти,
Вода сочиться часом крізь щілини.
Комусь до фінішу ще довго йти,
А декому вже лічені хвилини.
Ріка біжить, несе свої човни,
Вирує між крутими берегами.
Човни, човни. Лишаються вони
На берегах з розбитими бортами.
Човни ріка до фінішу несе,
Вони плвуть попереду й позаду,
Ріка життя для човників - усе,
А фініш буде біля водоспаду.
Ніхто ніколи так і не зумів
Надігну греблю в річці спорудити,
Щоби ескадра човників й човнів
Могла плисти рікою й вічно жити.

Валерій ДУДКА

с.мт Заболоття